

Α' ΕΘΝΙΚΗ

Καταφερτζήδες κι οι μπροστάρηδες ξεχυμένοι,
μπαλκόνια πού σταφυλιάζουν δλο αγωνία
κι ή σφυρίχτρα δαιμονίζει τά πλήθη—
ποιός άγέρας φέρνει κατά δώ δαίμονες και στοιχειά,
πού άφηνιάζουν μέσα στά δάση του μυαλού μου.
Στίς κερκίδες στομώνουν οι έλπίδες και τά μεροκάματα,
οι ίαχές δέν μέ καθηλώνουν για πολύ,
άλλά κουφός περιφέρομαι άνάμεσα στά πλήθη,
πού ταινία βουθή θρηνεϊ για λίγη στοργή.
Άγνωω την Έλλάδα και τό σούρουπο ή κυρα-Θάλασσα
σαλιώνει τά φρύδια μου και κλαίει γιατί άσυγκίνητος
τραβώ τό μαχαίρι άπ' τό σώμα της πατρίδας μου,
πού γεύτηκε λίγο πριν δυό ήμιχρόνια παράτολμης ξεγνοιασιάς.
Τό ύπέροχο μεσημέρι μιās ήλιόλουστης Κυριακής
είναι ή εύκαιρία για νά θωπεύσης τό γαλάζιο
του Άττικού ούρανού και τά λιγοστά πουλιά της Άθήνας
ζευγαρώνουν κάτω άπ' τά μάτια των παιδιών, πού κολλημένα
στά τρανζίστορς προσεύχονται διστακτικά.
Μουστακαλήδες τραβάνε για την παραλία
κι όσοι δέν χωράνε στά γήπεδα λουφάζουν
μέσα στής καρδιάς μου τόν σπαραγμό.
Κι οι πέτρες γίνονται μπάλες, μπάλες γίνονται οι μανάδες,
μπάλες παλιές ρόδες, μπάλες γίνονται κι οι πατεράδες
μπάλες γίνονται στά πόδια των παιδιών τ' άλλα παιδιά.
Λαχτάρα μου φύγε για τό Σούνιο
κι άπό κει πήδα στό νερό ν' άγναντέψεις
τά βουλιαγμένα πιθάρια.

ΕΓΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Είναι δικό σου αυτό τό βράδυ,
αυτή ή μυρωδιά του πλήθους πού πάει νά ξαποστάσει.
Είναι δικό σου αυτό τό ποτάμι, αυτό τό τρένο,
Είναι δικιά σου αυτή ή στιγμή,
αυτή ή ήσυχη φωνή πού χορεύει μέσα σου,
είναι δικιά σου αυτή ή λέξη: συντροφικότητα...

II

Στοχάσου τά παιδιά πού στενάζουν στίς φυλακές,
τά δέντρα πού έγιναν άγχόνες καί μās τύλιξαν.
Στοχάσου πόσες στιγμές σου πήγαν χαμένες,
όπως τά πρωινά τηλεφωνήματα πού έμειναν στή μέση,
ή πόσες φορές είπες: «μ' άρέσει αύτή ή θάλασσα»,
ή «μ' άρέσει αύτή ή φωτογραφία».

III

Μερικές φορές θέλησα ν' άγγίξω τό χαμόγελό σου,
σου χάρισα δυό-τρεις φωτογραφίες καί φύλαξα μιά θάλασσα
νά 'ρχεσαι νά κολυμπάς τά βράδια.

IV

Η άφοσίωση περπατά.
Σ' ένα πάρκο στεγνώνει τά μάτια της,
ξαπλώνει ανάμεσα στους στήμονες καί προσεύχεται.
Η άφοσίωση σίθει τά σύννεφα,
καμαρώνει όλα τά ψάρια πού κολυμπούν στά μάτια σου
καί προσεύχεται ξανά καθώς μ' άνιχνεύει.

V

Ο κόσμος μέ τραβάει, μου άνοίγει τά μάτια,
λεπίδες κι άμετανόητοι συνθλίβουν τήν μνήμη μου,
ό καιρός άπειλητικά στιγματίζει τήν βιολογία μου,
ή άφοσίωσή μου όμως γιά σένα
κάνει τούς δρόμους νά γεμίζουν κορδέλλες,
άπό χρώματα, άπό χέρια πού μέ σηκώνουν ψηλά
ν' άγναντέψω τόν γυρισμό σου,
ν' άγναντέψω τό στήθος σου
καί τούς άτέλειωτους πίδακες τής χαράς.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΠΟΥ ΜΕ ΡΑΓΙΖΕΙ

Στόν Γιώργο Μαρκόπουλο

Τό κοπάδι μου άμέριμνο λιάζεται.
Στό σώμα μου κάμπιες διασκεδάζουν ώς τό πρωί.
Λυκόπουλα γλείφουν τίς πληγές μου.
Η άνοιξη μέ ντύνει τό πρωί στοργικά καί μέ συμβουλεύει
καί μέ χαϊδεύει. Χαμηλώνω νά τής μιλήσω μου στρώνει τά μαλλιά,
παγώνω καθώς προχωρώ μέσ' τήν σπηλιά.
Κρεμιέμαι άπό 'να βράχο καί σέ σκέφτομαι,
(Θυμάσαι πού δέν χώραγα όλόκληρος στήν άγκαλιά σου;)
τά τρένα κελαηδούν κι άντηχούν μαζί μέ τά κοκόρια
στό βάθος του μυαλού μου. Ίδια τά πάθη μου,
όπως όταν έκοβα ξύλα γιά νά κτίσω μιά πόλη